

A 3. nap története

Krisztina néni jóvoltából a nap nagyon finom, gazdag reggelivel indult. Becsomagoltunk, majd megkezdtük napi programunkat Törökbecsén. Első utunk Leiningen-Westenburg Károly, az 1848-49-es szabadságharc Aradon kivégzett hős tábornokának mellszobrához vezetett, aki törökbecsei polgár volt. Kiselőadással tiszteltük a szabadságharc dicsőséges napjainak emléke előtt. Elszavaltuk Petőfi Sándor: Akasszátok föl a királyokat c. versét. Végül, megemlékezésünk zárásaként elhelyeztük iskolánk koszorúját a szobor talpazatán. Idegenvezetőnkől megtudtuk, hogy a hős tábornok emlékeit kegyelettel őrizte, őrzi a város. Amikor szobrát ledöntötték és beolvasztották, lakossági összefogással állították fel a jelenlegi mellszobrot a katolikus templom udvarában.

Elsétáltunk a Tisza partra, ahol idegenvezetőnk előadásából ismereteket szereztünk Törökbecse történelmi múltjáról, a becsei vár történetéről, a turulmadár sorsáról. Törökbecse a monarchia idején jelentős gabonakereskedelmi központ volt. Beszélt nekünk a természeti látnivalókról is, a fokozottan védett madaraknak élőhelyet adó Sóskopóról is. Méltán büszke a település a híres szülőiteire is, melyekről szintén megemlékezett. Szavaiból érződött az a fájdalom, melyet a magyar lakosság létszámának csökkenése okoz. Felelősséget érez személyesen is, hogy megismertessék a fiatalokkal a Délvidék történelmét, megtartsák a fiatalokat a településen, munkalehetőséget teremtsenek.

A kirándulásunk Csúrogon folytatódott. Csúrog szimbolikus jelentőséggel bír, hiszen a falu magyar lakosságát gyakorlatilag teljesen elpusztították az orosz csapatokkal bevonuló szerb partizánok és néhány bosszúszomjas helybéli lakos 1944 második felében. Tették mindezt megtorlásként az 1942-ben elszenvedett, csúrogi szerb veszteségekért – tudtuk meg idegenvezetőnkől. A szerbek a holttestek egy részét a Tiszába vagy dögkutakba dobták, másokat tömegsírokban hantoltak el, a csúrogi katolikus temetőt felszántották. A túlélő nőket és gyerekeket kitelepítették internáló táborba.

A túlélő hozzátartozók minden évben összegyűlnek a helyi, egykori sintértelepnel, ahová elföldelték a 3000 szerencsétlen ártatlan áldozatot – tudtuk meg a szerb-magyar megbékélés szobránál, a tömegsírok közelében.

A délután Zimonyban kezdődött számunkra. A település egykor önálló város volt, ma Belgrádhhoz tartozó városrész. A Duna és a Száva összefolyásánál

található vár eredete az 1100-as évekig vezethető vissza. Zimony stratégiai jelentősége a XIV. században, a törökök balkáni terjeszkedésének megindulásakor vált ismét jelentősé. A hagyomány szerint Hunyadi János is itt halt meg 1456-ban a nándorfehérvári diadal után, pestisjárvány következtében. Kiselőadás keretében emlékeztünk meg a Hunyadiak történelemformáló szerepéről. A török elleni végvári küzdelmek során 1521-1526 között hősies küzdelem folyt a vár sorsáért. Úgy került török kézre, hogy a védők utolsó szálíg életüket áldozták az ostrom során, mellyel még a törökök elismerését és tiszteletét is kivívták.

A várhegyen megtalálhatók a négyszög alapú vár romjai. A középső területén áll az 1895-ben felépült Honfoglalás-emlékmű, egy kör alaprajzú torony, amely ma, erősen megcsonkítva, eredeti díszeitől megfosztva, Hunyadi-torony néven, kilátóként funkcionál.

A délután a mai Szerbia fővárosában, Belgrádban folytatódott. Eredeti neve a XIV. században Nándorfehérvár, mely a magyar történelem egyik legdicsőségesebb csatájának emlékét őrzi. A nándorfehérvári hősök emlékét kiselőadásban idéztük meg, felelevenítettük a török ellenes harc legfőbb eseményeit. Történelmünk legdicsőségesebb napjai közé tartozik az 1456. július 4-22. között zajló csata, melyben Hunyadi János fontos győzelmet aratott II. Mehmed szultán hadereje felett, több évtizedre visszavetve ezzel a török hatalom balkáni terjeszkedését. Sétáltunk a várban, Hunyadi János emlékét csak egy kő őrzi az egykori vár területén, a dicsőséges hadvezérnek, a csatának nem állítottak nagyobb emléket. Mi megidéztek a csata eseményeit, megkoszorúztuk az emlékkövet.

A vár jelenleg a XVIII. századi átépítés során elnyert képét őrzi. Hadtörténeti Múzeumként is funkcionál. A várárokban haditechnikai eszközök és tankok vannak kiállítva, melyeket az érdeklődők Zoli bácsi vezetésével tanulmányoztak.

Egy rövid vásárlással, emléktárgyak begyűjtésével zártuk a belgrádi kirándulást.

Körülbelül 50 km buszozás után az este Székelykeven köszöntött ránk. Azt kell tudni róla, hogy a magyar nyelvterület legdélebbi, többségében magyarok által lakott települése. Székelykeve magányos magyar sziget Szerbia közepén, ahol az utcán csak magyar szót hallani, a feliratok kétnyelvűek, és a nyolcosztályos iskola tisztán magyar tannyelvű. Nincs különösebb természeti látnivaló, se

műemlék. A lakosok közül sokan foglalkoznak falusi turizmussal. A település tiszta és rendezett, a vendéglátók kedvesek és barátságosak.

Itt töltöttük el kirándulásunk utolsó éjszakáját.

